

Cíhlo 22.
28. meje.

Bomhaj Bóh!

Létnik 15.
1905.

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Če rztwoſe da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pôda,
Wokrew će!

F.

Serbiske njedželske kopjeno.

Wudawa ſo kózdu ſobotu w Šmolerjez knihicíshcetni w Budyschinje a je tam ſa ſchtwórlétetu pſchedplatu 40 np. doſtacž.

Jeho Kralowskej Majestosczi

Bjedrichej Augustej

pſchi wopyče ſerbiskeho kraja.

Dženž, Kralowska Majestoscž, ſ wutrobu wita
Tež ſerbski lud Tebje ſ nam do Lujizy;
Wón „hława!“ Cži wyska, ſo ſradujo ſchitá,
Kiž rukuje ſzeptar Twój milosziny;
Duz ſ wenzami, pletwami, khorhovjemi
Wón w ſwérje a luboſći hoſduje Cži.

Wsché wutroby Sſerbów Cži radoſtnje hraja,
Cžyl ſ miłoszju pſchijecž jich hoſdowanje;
Tich wóczka a pſchecža njeh Tebi dženž praia,
Kak we Sſerbach wutroby lubuja Cže,
Hdzejcz czerſtwy a młodny ſeże wótezinſta ſchom
A ſwéra ſo haji ſa kralowski dom.

Sa miłoszž, ſo naſtupi naſche tež hona,
Džak hľuboko ſacžuty, Majestoscž, wſmi;
W tym pſchecžu: Cže pſchewodž Bóh! bija wſchě hrona,
A ſ wutrobow proſtwy du ſ wýhoſoſci:
Bóh krala njeh ſchituje, požohnuje
A ſbože da ſa jeho kralowanje!

K. A. Fiedlef.

Rogate.
Jana 16, 23.—30.

Rogate rěka ta njedžela, kotrūž dženža ſwjeczimy.
Rogate rěka po naſchej rěci: modlcze ſo! A modlenju

ſtpęćzom, ſ modlenju napomina tón ſenjeſ po naſchim ſeženju tež ſwojich wucžobnikow ſ móznyimi ſłowami a powoła ſo pſchi tym na luboſć ſwojego njebjefkeho Wótza, na ſwoje ſamžne ſredniſke ſaſtojnſtwo a na prawo a napomina naſ hizom tón zły cžaſ mjes jutrami a Božim pſchibluschnoſež Božich džecži na ſemi. Wón jim praia,

so budże jich wjeſeļe haſle dopjelniſene, hdvž ſo prawje modlicz móža. Móžemy dha pał ſo my hižom prawje modlicz, haj, móžemy dha ſo ſyła hiſhcze modlicz? Čeſho dla tola jich wjeſeļe, kiž wſchaf ſmonkowym kſcheczijanam kſluſcheja, ſo ſyła wjazy njemodli? Woni njemóža ſo wjazy modlicz; pſchetož hdvž bychú to mohli, bychú to tež czinili. Abo ménimy, ſo ſo hižom prawje modlimy, hdvž ſo drje modlimy, ale proſzymy jeno woſenſke wězy, wo dobre plódne wjedro ſa naſche pola a ſahony, abo modlimy ſo jeno wo czelnne mozy a proſzymy jeno hdvž ležimy na khoroložu, wo ſtrowoſcz, ale wo drugiej modlitwje ničzo njewěmy — ně, tajzy ſo hiſhcze prawje jako kſcheczijenjo a Bože džeczi njemodlimy. Abo ménimy, ſo ſo hižom prawje jako Bože džeczi modlimy, hdvž wſchaf ſo kóždy džen porjadnje modlimy rano a wjeczor, ſe blidu a wot blida, porjadnje tež njedželu wot njedžele w Božim domje ſo modlimy w ſhromadzisnje wěriwych, ſpěwamy pał ſwoje modlitwy jeno ſ hubomaj bjeſe wſcheje nutrnoſcze wutroby, dha tež njejſmy hiſhcze ſo prawje a jako Bože džeczi modlili, ale jeno kaž pohanjo, kiž ſebi myſla, ſo wuſkyscheni budža, hdvž wjeſeļe kſlowow czinja. A ty, kiž ſo ſe ſprawnej myſlu modliſch, kaž Boh to pſchikaze, a tež placzo ſo modliſch w nusach wutroby, ale modliſch ſo bjes kſlneje wjeſeļeje wěry do wſchehomózneho Boha, ſe kótrymž ſo ſjednany wěſch pſches Jeſom Khrysta, ſwojeho Sbóžnika, a modliſch ſo jenož ſ bojoſczu jako ſ kurowemu ſenjeſej a Bohu, kiž daloko je, dha njejſhy ſo hiſhcze w mjenje Jeſužowym, njejſhy ſo hiſhcze jako kſcheczijan, njejſhy ſo hiſhcze jako džeczo noweho kſluba, ale jeno jako kſyn noweho kſluba a jako wotrocž ſakonja ſo modlit. Schto pał ſe prawemu modlenju kſluſcha, to praji nam tón ſenje ſam, tón wulki modlet po naſchim ſejenju. Wón naš wueži ſo modlicz jako kſcheczijenjo a džeczi Bože a poſkaſuje naš na teho, ſe kóremuž ſo modlicz, a na teho, pſches kótrehož ſo modlicz, a na teho, w kótrymž ſo modlicz dyrbimy, a tajke je to prawe modlenje Božich džeczi.

K prawemu modlenju Božich džeczi kſluſcha,

1. ſo Boha mamy, ſe kóremuž ſo modlicz móžemy,
2. ſo Sbóžnika mamy, w kótrehož mjenje ſo modlicz ſměmy, a
3. ſo Ducha modlitwy mamy, kiž naš ſo modlicz wueži!

1. Najprjedy dyrbimy Boha měcz, ſe kóremuž ſo modlicz móžemy; pſchetož ſo modlicz rěka: ſ Bohom rěczecz, Boha proſycz, Bohu ſo džakowacž, kaž hižom pſalmista w tutej myſli rjeknje: njech ſo tebi ſpodoba rěcz mojeho rta a roſrěčenje mojego wutroby pſched tobū, ſenjeſe, moja ſkaſa a mój wumóžniko. Tajkeho Boha pał nimaja a njeſnaja wſchitz, kotsiž ſo kſcheczijenjo mjenuju. My njechamý haſle na tych ſpomnicz, kiž praja: Boh njeje; pſchetož ſamo wot ſebje ſo ſroſyml, ſo ſo tajzy tež ſe Bohu modlicz njemóža. Woni ſu kſlepi a kſluſhi na dobo, hóřſchi hacž pohanjo, wo kótrychž tola hižom japoschtoł Pawoł rjekn: ſo Boh je, to je jím ſjewjene, njebožomni člowjekojo, kiž ſu kóždemu roſomnemu ſtworjenju pſchinarodžene czucze ſa Boha ſhubili.

Drusy ſaſo ſu, kiž drje Boha maja, niz pał tajkeho, ſe kóremuž ſo modlicz móža! Woni ſebi ſami jaſni njejſhu, ſchto do Boha je. Woni ſebi myſla, ſo Boh daloko wot tutej ſemje bydli w druhim ſwěcze a ſo wo člowjekach a jich czinjenju njestara; woni drje hiſhcze ſa

wěrno maja, ſo je něhdý Boh tutón ſwět ſtworił, ale netk dže tutón ſwět dale a wſchitko, ſchtóž ſo na nim ſtawa, ſtawa ſo po njepschejomnych naturſkich ſakonjach a Boh njemóže wjazy do ſwěta nuts dožahnyč ſe ſwojej ruku. Je dha pał to Boh, ſe kóremuž ſo modlicz móžesch? Tutón Boh nima woeži ſe widženju, ani wuſchi ſe kſlyschenju, ani rót ſe rěčenju, ani ružy ſe pomhanju; ſchto pomha netk modlenje ſe tajkemu Bohu? ſo modlicz a proſycz rěka: ſo ſe Bohu wołacz, ſo by něchtó dał abo njedał a njeſbožo a ſle wotwobrocíł. To pał Boh džeczi ſwěta njeſamóže. Ale njedýrbjal dha tón, kiž je wóczko ſcziňk, ſam widžicž, a tón, kiž je wucho ſtworił, ſam kſlyscheč, a tón, kiž je člowjekam rěcz dał, ſam rěčecz móž? Wón, kiž po ſwiatym piſmje tak husto ſe modlenju napomina, tón njedýrbjal modlitwy wuſkyscheč móž? Zyle wěſcze, wón czini po woli tych, kotsiž ſo jeho boja, a kſlyschi jich wołanie a pomha jim. Tuteho Boha potajkim, praweho Boha, dyrbimy měcz a ſnacž, ſo bychmy ſo tež prawje ſe njemu modlicz mohli. Wón je tón Boh, wo kótrymž nam ſwiate piſmo předuje, tón Wótz naſcheho knjeſa Jeſom Khrysta a naſch Wótz. Wſchaf tón ſenje ſam po naſchim ſejenju rjeknje: ſa cjož wj teho Wótza proſycz budžecze, a potom dale: Wón ſam, tón Wótz, lubuje waſ, dokež wj mje lubowali a wěrili ſeže, ſo ja wot Boha wuſchoł ſym. A tež Luther praji po narěčzi ſwiatého Wótzenascha: Boh čze naſ ſ tym wabicz, ſo my wěricž dyrbimy, ſo je wón naſch prawy Wótz a my ſym jeho prawe džeczi, ſo bychmy kſroble a ſe wſchej nadžiſu jeho proſyli, jako lube džeczi ſwojeho lubeho nana. Chzemylí potajkim prawje a jako džeczi Bože, jako kſcheczijenjo ſo modlicz, dha je najprjedy nuſne, ſo Boha mamy, ſe kóremuž ſo modlicz móžemy, a

2. ſo Sbóžnika mamy, w kótrehož mjenje ſo modlicz ſměmy.

Pſches koho dha ſym Bože džeczi? Wj ſeže wſchitz Bože džeczi pſches wěru w Khrystuſu Jeſuſu, praji japoschtoł Pawoł po kſicze na Galatiſkich. W Khrystuſu je naſ Boh ſubował a lubuje naſ do wěčnoſcze; Khrysta dla wón nam hrěchi wodawa, pſches Khrystuſa ſym ſ Bohom ſjednani, w Khrystuſowym mjenje ſměmy ſ modlenjom klapacž wo durje njebjeskeho wótzneho doma. Schtóž w tuthym mjenje ſo modlicz móže, tón dostawa, ſchtož proſy. W Jeſužowym mjenje pał njemóže nichot proſycz, khiba ſo je předy pſches wěru prawy ſežinjeny pſched Bohom. Tajzy ſtupimy pſched Boži trón wſchaf hrěſchniz, ale hrěſchniz, kiž ſu woblečzeni Khrystuſowu prawdoſcz a tule prawdoſcz a drohu ſaſluzbu Khrystuſowu we wěrje njebjesku Wótzej přjódſerža. Schtóž ſo tak modli, tón njesteji ſam pſched Bohom ſe ſwojim modlenjom, ale w nim a pſches njeho rěciž Khrystuſ ſam. Tajke modlenje je prawe modlenje a modlenje Božich džeczi, kóremuž je tež wuſkyschenje kſlubjene. Ssmy dha my tež pſchezo ſo modlili w Jeſužowym mjenje, ſo modlili niz jeno po jeho pſchikasni, ale tež ſ dowěrjenjom na jeho drohu ſaſluzbu, w jeho myſli a w jeho duchu? My dyrbimy tola tež

3. Ducha modlitwy měcz, kiž naš wueži, ſo prawje modlicz.

Tón ſenje praji: to ſym ja ſe wam w pſchikſlowach rěčał. Čiaſ pał pſchikſdze, ſo ja w pſchikſlowach wjazy ſ wami rěčecz njebudu, ale ja budu wam ſjawnje pſchiſ powjedacž wot mojego Wótza. Hdvž tutón čiaſ pſchikſdze? Jako ſwiatki ſwiaty Duch, Duch hnady a modlitwy,

wucžobnikam daty bu, tehdź woni naukuńchū ſo prawje modlicz. Schtóż tuteho Ducha modlitwy nima, njemóže ſo hiſcheze prawje modlicz. Duż dyrbimy Boha najprjódzy proſhyez wo Ducha modlitwy, pſchetož Boži Duch ſwēdči naſhemu duchej, ſo Bože džeczi ſzym, a schtóż je džeczazeho ducha doſtał, tón woła: Abba, lubi Wóteže! Móžemy ſo prawje modlicz jako džeczi Bože? Ponijo pomoznymaj ſredkomaj Božeje hnady, Božego ſłowa a ſakmentow, je modlitwa jedyn tych najmózniſchich ſredkow, kiž nam ſo wérnemu kſcheczijanſtwu dopomha. Se ſylnie ruku doſahnje modlenje moħl rjez do njebjež nutr, horje ſo trónej Božeje hnady a pſchinjeſe wot tam wſchelake dobroty w cželnych a duchownych wězach dele na tule khudu ſemju. Duż modlmy ſo jeno prawje jako džeczi Bože, jako kſcheczijenjo, dha budžemy brac̄z a naſhe wjeſele budże dopjelnjene. Hamjeń.

Bože ſłowo — ſwētlo na naſchich pucžach!

(Zaf. 1, 22—27.)

Hlóš ſe „Spěv. wjeſ.” Ž. Kilt., č. 5): Knježe, ty ſy naſha jaſnoſcz — Halleluja ſanoſchujmy W ſbóžnym cžaſu jutrownym, Radoſcziwi poſběhujmy Knjeſa ſ hložom wylaskym; Wudobyl je wón ſo ſ rowa, — Nadžiia ſ nim ſchadža nowa!

Podarmo ſy wobhladował W jaſnym jeho ſwētle ſo, Podarmo je Bóh cže wołał, Lubujesch-li ludaſtwo. Prózui ſo býcz cžinjer ſłowa, Dha ſy duscha ſ Boha ſtrowa!

Sutrowne je ſradowanje, Kotrež nětko motucži, Dopjelnilo požadanje ſe ſo cžlowſtu w cžaſnoſci; Žiweho my Knjeſa mam, Cžescz a khwalbu jemu dam!

Sbóžnik ſ nami wobhladžuje, Poła naſ ſo wſchitke dny; W ſłowie Božim roſrēčuje S nami wón ſo pſcheczelny; Sswęza nam je ſłowo jeho, Sswētlo doſtawamy ſ njeho.

Wutrobu nam roſhwětluje, Cžemnoſcz wſchitku ſacžeri; Žiwenje wſcho wuſwjecžuje, Ssmyli ſ nim ſo ſwjaſali, So po wucžbje jeho džem, Cžinjerjo býcz ſłowa chzem.

Poſkluchat niz jeno ſłowa Býcz, — ně, cžinjer žada ſo; Deno poſkluchacz je hoła Próza, ſame jebanstwo; Njechajſli býcz cžinjer ſłowa, Hnada pſched tobu ſo ſłowa!

Žiwenje ſo pſchekraſhnuje Wobnowjene pſches ſłowo; W hnadle Božej wotpočjuje, Schtóż je ſapſchijecz dał ſo; — Sbóžny budže cžinjer ſłowa, Sbóžnik žiwj jeho ſłowa!

Knicžomna je ſlužba Boža, Njeſkludžeschli jaſyka; Wérneho pak žorlo ſboža Luboſcz, ſ Boha rodžena, Kotraž ſlužicz Bohu žada, Hdyž na žaloſcz bědných hlađa.

Šlužba cžista, njeſmaſana Pſched Bohom je luboſnoſcz, Duscha pſched ſlym ſakhowana Woſtanje, ma wjeſeļoſcz, Je-li ſlužba Boža běſche, Kotraž cžinicz luboſcz chžysche.

Sswētlo nam je ſłowo Bože Na pucžu pſches ſiwenje; Dawa duschi mér a ſbož, Radoſcz naſha woſtanje! — Budźmy cžinjerjo dha ſłowa, Niž naſ ſ Božej ſlužbje woła.

U.

Bože ſtpečze.

Mat. 28. 20.

Schtóż chze wérny kſcheczijan býcz, tón dýrbi najprjódzy wěriwu wutrobu měcz, ſo by ſapſchijecz moħl te wulke a džiwnie

wězhy, kiž nam w kſcheczijanſtwje napschecživo ſtupaju. Wulka wéra je tola niſna, hdyž chzem w duchu ſlēdžicz ſa tým Knjeſom a Sbóžnikom, kiž nětko horjeſtpé do njebjež a ſo ſažo wróči do njebjeſkeho wózneho doma, ale džiwnie ſu tež te ſłowa, kotrež je tón Knjeſ tehdź wuprajil. Kajku móz a kajku doſtojnoscz wón ſam ſebi pſchizpiwa, hdyž rjeſnje: mi je data wſchitka móz w njebjeſach a na ſemi, a kajke potajnſtwo je to ſlubjenje, kotrež wón ſwojim wucžobnikam pſchipowjeda ſ thym ſłowami: Hlaj, ja ſyム pola waž wſchitke dny hacž do ſkóčzenja ſwēta. Ta ſyム, tole ſlubjenje ſapocžina ſo w thym wokomiknjenju, w kotrymž jo tón Knjeſ wuprají, ale wono ſwopſchima tež wſchitkich wucžobnikow we wſchech cžaſach. Tón Knjeſ chze rjez, ſo chze ſwojim wucžobnikam ſwoju móz a ſwojeho ducha ſobudželicz, kotraž dýrbi jím ſtajnje ſo dobyczu dopomhačz pſchi wſchém, ſchtož jich potrjechi. Duż roſpominajmy ſebi bliże tole ſłowo ſeſuſkowe:

Hlaj, ja ſyム pola waž wſchitke dny hacž do ſkóčzenja ſwēta jaſo ſlubjenje, kotrež płacži

1. zyrkwi Khrystuſkowej a
2. kóždemu wucžobnikoj Khrystuſkowemu ſamemu.

Hlaj, ja ſyム pola waž wſchitke dny hacž do ſkóčzenja ſwēta. Tole ſłowo dopjelni ſo hnydom na jeho wucžobnikach. Hacž dotal běchu woni ſlabi a njewěſći we wérje byli, nětko pak ſu woni ſylni we wérje, njebojaſni, połni wjeſeļeje nadžije; pſchetož tón Knjeſ je pola nich a wón woſta pola nich. Kaž rjanu tež tón cžaſ bě, hdyž běchu něhdź ſ thym Knjeſom hromadže byli ſa jeho ſemſke podrōžniſtwo, kaž rjanu bě tutón cžaſ jimi pſches te džiwy, kotrež widžachu, pſches tu luboſcz, kotraž wot ſwojego miſchtra ſhonichu jich wutroba ſhablaſche tehdź hiſcheze bjes wérjenjom a bjes dwělowanjom, nětko pak ſu wobkrucženi we wérje, pſchetož ſe ſwiatkowym Duchom pſchitnđe Duch možy na nich, kotrehož njeběchu předy ſenje ſeſnali, a ſahorjeni předuja wo thym Knjeſu a cžerpija ſeſerpliſje, pſchetož Jeſuſ je pola nich. A nětko pohladajmy na přenju kſcheczijanſku woſadu w jejnej přenjeſi luboſczi ſo temu Knjeſej, abo pohladajmy na přenich krwawnych ſwēdkow, tak woni najczeſzche cžwile a ſamu ſmjercz ſtroſčtni pſcheczeſpja, ſchto dha nam tajke džiwy roſjaſnjuja? Jeſuſ je pola nich.

(Pſchichodnie ſkóčzenje.)

Spodžiwe wodženje.

Hiſcheze njewocžiſhežane powjedańčko, ſpižane wot K. Kulimana, w ſwojim cžaſu wucžerja w Delnim Wujěſdze.

(Poſkracžowanje.)

VII.

Hdyž bě předy ſrajene, tak ſralowa Korlu rada widžesche a woſolo ſebje mějeſche a nihdźe wjazy bjes njeho njeſhodžesche, dha móže ſebi tež kóždy cžitar myſlīcž, ſo je Korla to rady cžinił a pſchi njej był; pſchetož ſralowa, kotraž po jich rěči ſanka rěkaſche, bě najrjeňſha mjese wſchěmi holzami na tamnej kupje. Muſa ſbudži želniwoſcz, želniwoſcz pak dobrocziwoſcz, dobrocziwoſcz pak džakownoſcz, džakownoſcz pak pſcheczelnoſcz. Poła Korle a ſanki tak bě. Haj poła njeju ſo pſchewobrocži pſcheczelnoſcz do horzeje luboſczi, a luboſczi, kaž je kóždemu ſnate, ničzo czeſko njeje, tak tež njebě jimaſ ničzo czeſke. Korla naukuńy wot ſanki ſa poſlěta jich rěč, tak ſo móžeſche ſo ſ kóždym ſrěčecž a, ſchtož bě hiſcheze wjazy, ſanka naukuńy Korlowu rěč, niz zjle, ale tola tak ſo wona Korli roſymiesche, hdyž jej Korla něſhoto prajesche, ſchtož nictó druhí wjedžecz njeſhmědžesche.

Schtóż ſo nam wulke ſbože býcz ſva, tak dołho hacž jo nimam, je husto doſcz ſa naſ najwjetſche njeſbože, hdyž jo doſtañemy. Tak tež tudy. Korla bě ſo njewurjeſnicze wjeſelił a jich

rěč wuknył, so by ho ſterje ſ nimi ſrěčecz mohł, woſebje ſe ſwojej Šanku, tak ſo mohł jej ſe ſłowami ſwoju pſcheczelnoſć a luboſć wuprajič. Nět k wón to móžesche a činjesche we dwojej rěči, a wona jemu roſymiesche, jeho luboſć pſchija, haj jeho ſaſo horzo lubowasche, a tola njeběſhtaj wonaj ſbožownaj, ale čim bóle ſebi roſymieschtaj a ho ſrěčecz móžeschtaj, čim njeſbožowniſchej běſhtaj, haj wonaj běſhtaj tak njeſbožownaj, ſo ja to wuprajič njemóžu! — A czechodla to? — To nichto mojich czecharjow njewé a tež wjedžecz njemóže; ſznamo ſebi tón abo tamny myſli, ſo je na tajſei ſupje kózdy žiwý, kaž ho jemu ſpodoba, a dopjelna žadoſć ſwojego čélo, hdyž a pola kohož chze. Alle nicžo! — Hacž runje číle ludžicžka naſy khodžachu, dha wſchaf věchu woni pözcziwi, haj pözcziwiſchi hacž husto czi ſu, kiž maja nahotu ſwojego čélo ſ drastu wodžetu. W tym věchu jich ſalonje jara krute, a ničo njebu hörje khofane hacž njeſpozciwosć. So ſebi njebi nichto myſli, jako by chył Korla njeſpozciwe žiwjenje wjescz, dha dyrbju prajicz, czechodla buſchtaj wonaj tak njeſbožownaj, ſo ho wuprajič njemóže, jako ho ſrěčecz móžeschtaj: to zyłe njeſbože wobſtejſche we tym, ſo bě Šanka ſ kralowu. Nichto paſ ſebi njeſpozciw, ſo je wona tajſa kralowa była, jako je my mamu; nč, jeje woſebnoſć w ničim druhim njewobſtejſche, hacž w tym, ſo bu wona wot zyłego luda ſa kralowu wuſwolena a wſchón lud ju lubowasche; wona njeméjſche žaných najathých ſlužobníkow, ale kózdy poddan jej ſa luboſcžu poſlužesche, hdyž jeho potrjeba; wona njeméjſche žaných wojaſow, pſchetož woni wo wójnje ničo njewjedžachu; dželacž ničo njetrjebasche, pſchetož jědž a picze bu jej wot poddanow nadawane. Teje zyłe dželo bě, ſo wona w kraju woſokoło czechasche, ſo by ſudžila a jednala, hdyž bě něhdže pſchekora a ſwada, a dyrbjesche pſchi jednanju starskich luda poſlužuſtaj a po jich radze czechicž. To bě jeje zyłe knježenje a kralowanje.

Pſchi wſchitkim tym, ſo woni ſwojej kralowni jejne kralowanje takle polozicžu, dha wobſtejachu tola ſa nju wótre ſalonje; pſchetož jejne kraleſtwo njedostachu po njej jejne džecži, tež ženje žadyn mužſki. Hdyž bě kralowa wumrjela, dha ſhromadži ho wſchón lud a czi starschi a wózjoſto luda a wuſwolichu ſaſo holzu ſa kralowu, kotaž dyrbjesche bycz: 1. najrjeſcha mjeſe wſchěni holzami, 2. nje-dyrbjesche bycz starscha hacž ſchtyrnacze abo ſchěznacze lět, 3. dyrbjesche bycz ſyrota a njeſmědžesche měcz nana ani macž, a 4. njeſmědžesche ho ženje woženicz, ale čaſz žiwjenja knježna wostacž. — Chyſche paſ ho wona tola woženicz, dha jej njebě wobarane, ale wona bu ſ kraleſtwo wuſtorčzena; kózdy ju potom ſazpi a hanjesche, a tak tež jeje muža, haj tež jeju džecži; nichto njeſmědžesche ſ nim a woni tež ſ nikomu njeſmědžachu; w najwjetſchej nuſy ho nichto ſa nich njeſtara. Haj, a hdyž bu kralowje dowjedžene, ſo je wona jako kralowa njeſpozciwe žiwjenje wjedla, dha bě jeje ſmjerč wěſta, a nichto njemóžesche ju wot njeje wumóž, wona bu žiwa ſpalena; pſchetož to bě zyłego luda najwjetſha haniba, nje-pözcziwu kralowu měcz! —

Nět móžem ſebi jara derje myſlicž, kaž njeſbožownaj Korla a Šanka běſhtaj, doſelž ho wonaj tak ſ cziſlej wutrobu lubowaschtaj, a tola njeſmědžeschtaj ſwojey bycz a tež ſ temu žanu nadžiju njeméjſche. — „Hdyž bych ho ja tola radſcho ſatepil abo tola hiſhče nět wumrjel! mi móžno njeje, dleje tajku čwili ſnjecž“, prajesche Korla.

„Haj, moj luby Korla, hdy bych twoja bycz mohla, radu chyſla pſchecſtacž kralowa bycz, hdy by naſu ty do druhého kraja dowjedž možl. Alle tudy wostacž, wotkadiena, ſazpiena a wot zyłego luda hanjena bycz, to je hörje hacž ſmjerč.“

Tak bě a tak to dolho wosta; wonaj žaloczeschtaj hromadže a ſkorjeſchtaj ſebi ſwoju nuſu, plakaschtaj a phtaschtaj jedny druhého troſchtowacž ſ troſchtom, kiž nočyſche nihdže doſahacž. Alle ſo pſchetož tak wostacž njemóžesche, to kózdy wě. Wonaj běſhtaj ſlabaj

člowjekoj, kaž wſchitzh druſy na ſemi. Dolho ho wonaj wobſtnejſchtaj a wobaraſchtaj ſ roſomom ſwojim žadoſćam. Alle ſawjednik njeje jenož móžny, wón je tež leſny a ſawjedże, ſaſlepi a ſluda tehdom, hdyž ho člowjek teho najmjenje nadžija, a ſtořeži jeho do najhlubſcheje hľubiny hele. Husto je jenicžki woſomik doſahazh, a pad je ho ſtał, člowjek ſteji w njeſbožu a njemóže ho wiazny wróčicž.

Tak někotryhžkuſiž žortuje a ſkače, a někotra ſakraſnijena ſpěwa a ho wjercži, a pſchi thym ſabydžetaj na ho ſedžbowacž, dobrý jandžel twochnje wot njeju, wonaj ho podžunjetaj a padnjetaj.

Tak tež tudy. Alle ſtrachne bě jeju wotuženje ſ hręſchneho ſpanja! Nas dyrbjesche tola džen pſchiūč, na kotrymž ho jeju ſkutki wotkychu. Wonaj drje ſebi to a tamne ſ ſwojemu ſamolwjenju prajeschtaj, ſo njeſtaj pſchi wobſtejenju tajkeho ſalonja ſhreſchilaj, ale to jimaj ničo njeſomhaſche, to jeju njemóžesche wot haniby a ſazpienja a ſmjerče wumóž.

„Korla, ſchto ſmój cziñilo!“ praſeſche Šanka.

Korlu ſhma pſcheběhny, hdyž pomyſli, ſchto na njeju czaſa, hdyž budže ludu jeju pſchecſtupjenje ſiawne. A tola myſlesche ſebi, ſo jeju ſkutki ničo ſa ſobu njeſoczehnje, a phtasche ſam ho a Šanka ſ tym troſchtowacž, tak ſo to napoſledku wobaj wěrjeſchtaj; pſchetož člowjek radu wěri, ſchtož radu chze, ſo by wěrno bylo, a tuſka tak ſwoje ſwědomnje, ſebi pódla ſpěwaſo: Nicžo wo to! ničo njeje! ničo njebudže! Alle cžim traſchniſche je potom wotuženje! —

Po někotryh njedželach, jako bě Korla ſ ludom na ryby ſlojenju był a wjecžor domoj pſchiūdže, prafchecſche ho, hđe je Šanka, a bu jemu prajene: wona je w hajku a chze jeho tam dočžaſacž. Korla tam běžesche, ale ſchto widžesche! Šanka ſedžesche pod ſchtomom ſ proſthmaj wočomaj a ſlamasche ruzy, ſo běſhtej wſchitkej ſkrawej; wona Korlu ſkoro njeſnajesche, tak jara bě ſtrachota, týſchnoſć a bojoscž ju pſchewſala a jeje myſle ſmucžila. Taſko Korla tole widžesche, pſchijſtupi ſ njej a džesche ſ milym hložom: „Šanka — moja Šanka!“ — A jako wona jeho hlob ſkyſhesche, poſkocži ho ſtróžiwiſchi a ſawola ſ dybaſym hložom: „Korla, pomhaj mi, wumóž mje! ja ſhym hewaſ ſhubjena! — Korla! móžesč palicž widžecž ſwoju Šanku?! Pomhaj! pomhaj! —“

Korla ju lědy ſpokoji, ſlubi jej pomhacž a ju wumóž, proſchecſche paſ, ſo dyrbji jeno ſmerom bycz a niž dale žaloczeschtaj, doſelž ho hewaſ ſama pſcheradži. „Nět pój, chzemoj domoj hicž“, džesche wón ſ njej, „džerž ho, budž wjeſzela, ſo ludžo ničo ſle njeptnu, hewaſ je wſcho ſhubjene! —

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

Holdowanje Sſerbów pſched kralom Vjedrichom Augustom pſched ſerbſkim domom w Budyschinje budže pſchichodnu wutoru dopołdnja w 11 h. Sſerbja ſe wſchěch ſtron ho hotuja, ſwojego lubowanego krala powitacž. Jara hnijaze je, ſo je kral porucžil, wot drohotnych wupuſchenjow města wothladacž a radſcho tele pjenjesh ſhudym darcž.

W Draždjanach je ſemrjeſ tajny ſchulſki radžicžel Grüllich. Wón ho 21. meje 1840 w Nowym Gersdorfje narodži. Wón je 11 lět ſ wokrježnym ſchulſkim inspektorom w Lubiju był a tehdom tež naſchim ſerbſkim ſchulam bliſko ſtupil. Wón je ſo jako Sſerbam pſcheczelne ſmyſleny wopokaſał. W lěcze 1897 ſaſtupi jako radžicžel do ministerſtwa a mějſeſche naſladowařſtvo nad wuczeſſki ſeminarami.

Wot 28. do 30. meje ſměje ho wulka wustajeńza ſlotu we Wojerezach. Sa ratarjow budže wohladanje jara ſajimawe.